

Yevmiye 13138

2015-08-06 07:54:32 +0300

Gece ****

Sonunda her şey bitecek. Hepsinin bir sonu var. Bütün sıkıntılar gibi zevkler de. Şu balkonda oturup düşme korkusu yaşayan benliğinin de izi kalmayacak. Kimse seni hatırlamayacak. Adını bilmeyecek. Üzerinde durmayacak. Ne yaptığın veya yapmadığın kimsenin umurunda olmayacak. Onların başka dertleri olacak. Onların dertleri de seninkiler gibi *çok önemli* olacak ve nihayetinde onlar da senin gittiğin yere gidecek.

Şu dünya çok acımasız yer. İnsanın içine bu *sonsuzluk* fikrini koyup, sonra onu daracık bir kafese hapsetmek. Ondan sonra hikayeler anlatmak zorunda kalmışız. İçimizden geçen hikayeleri sunuyoruz ve kabul edilenleri, takdir ettiklerini yaşıyorsun. Hepimizin zihnindeki sensin, ruhumuzun esareti senin elinde. Buna rağmen, işte hepimizde bir özgürlük merakı, sanki bir yere kaçabilirmişiz ve dünyanın, oluşun, hayatın dışına çıkabilirmişimiz gibi bir fikir.

Yıllar önce annaneme verilmiş ginkgo haplarından içmeye başlamıştım. *Onun kafasına iyi gelecekse, belki bana da faydası olur.* Bir faydası oldu, geçmişi fazla hatırlayıp, daha çok sıkılmaya başladım. İnsanın unutmada büyük nimetler var. Kafasının içinin fazla sürülmemesinde. Ginkgonun yaptığı etkiye benzer bir hal geldi bu hafta, muhtemelen kafamın fazla mesaisinden. Korkularım arttı. Ne yapacağımı bilemez oldum. Balkonun kenarından bakamıyordum, şimdi hiç yaklaşmıyorum. Tren gelirken mesela bakamam ben, kendimi atacakmışım gibi gelir. Uzakta dururum. Biri beni tutsun, şu trenin altına gitmeyeyim. Ona benzer hisler doldurdu beni balkonda. Yükseklik korkusundan intihar korkusuna çıkış. Kaç günde? Bir hafta.

Bunun sebeplerini tahmin ediyorum ama söylemeyeceğim. İnsanın yalan yanlış olduğunu bildiği ama durdurmadığı hislerden. İçi boş. Gereksiz. Manasız. Hayatın zorlukları var. Verilen sözlerin hakkını verememek mesela en büyük korkum. Düşünülen insan değilmişim belki. Bunu anlamak. İşler bitmeden bitti diyemiyorum. Bunun için de insanlar memnun olmuyor velakin dürüstlüğüne işlere nazı geçmiyor, işler bana merhamet edip bitmiyor. Mükemmellilikten değil, işlerin gerçekten bitmemesinden. Benim beceriksizliğim.

Bir ramazan sabahı, dilimde, *pazar doğdum, pazartesi öleceğim* diye tekerleme. Pazar doğduğum doğru, pazartesi öleceğim de herhalde. Ancak hangi pazartesi, işte onu bilemiyorum.

Ertesi Sabah *****

Pazar doğdum, pazartesi öleceğim.

Belki de bunun anlamı pazar sabahı uyanıp, pazartesiye kadar tekrar uyuyamamaktır. .

Lisan öğrenmeyi seviyorum. Sonunu getiremesem ve nihayetinde *biliyorum* diyemesem de. Ancak lisanın bendeki karşılığı *daha çok insanla konuşmak* değil. Dil öğrenenlerin çoğu bunu çok kişiyle iletişim kurabilmek için yapıyor. Benim ilgim bu değil. İletişim kuracak kadar İngilizce biliyorum, diğer milletlerden de İngilizce bilenlerle konuşmaya çalışıyorum.

Ancak içimde her zaman farklı yazı sistemlerini, gramer ve ontolojileri anlama merakı var. Farklı alfabeleri okumak hoşuma gidiyor. Rusça gördüğüm zaman korkmuyorum. Arapça gördüğüm zaman geri çekilmiyorum. Dillerini anlamasam bile yazı sistemlerini bilmek hoşuma gidiyor.

Bunun için Çince ve İbranice öğrenmeye başladım. Ermenice ve Sanskrit de niyetli olduklarım arasında. Biraz da Kore Hangül yazısı. Japonların fonetik alfabeleri de niyetli olduklarım arasında. Ancak Çince'yi, Mandarin Çincesini daha çok, daha derin öğrenme niyetim var. Bu çok kalabalık, eski ve kendini yalıtmış kültürün, bu karışık görünen yazı sisteminin ardında ne olduğunu çözmek.